

Hồi 20

Mạt Cưa Mướp Đăng

Thời khắc trôi qua, Tiểu Linh Ngư nhập định, chẳng rõ được mấy giờ mấy ngày ?

Hắn không ở trong cái cảnh vong ngã đó triền miên, cũng có lúc hắn tỉnh lại rồi nghe đói, hắn lấy những thứ thuốc của Mộ Dung Cửu do hắn cất dấu ở trong mình ra ăn, ăn rồi nhập định trở lại. Bây giờ hắn không còn nghe lạnh nữa mà những hoàn thuốc đó cũng thay cơm, hắn không nghe đói.

Không sợ lạnh, không lo đói, hai điều quan trọng đó chẳng còn làm cho hắn bận tâm nữa, điều mà hắn chú trọng là phương pháp thoát ly nhà giam. Bởi ở đây dù không sợ đói, không sợ lạnh, bất quá cũng chỉ tạm thời thôi, rồi thuốc sẽ hết, hắn đói như thường, càng đói thì công lực càng kém, sức phản kháng cái lạnh càng giảm, chung quy hắn cũng phải chết dần chết mòn.

Nhân thời gian này hắn luyện công, nhưng luyện để làm gì khi công thành, hắn vẫn bị giam mãi mãi ? Cái chết đến gần, quá gần hắn rồi bởi cơn đói đã bắt đầu xâm nhập vào người, xâm nhập bao nhiêu lại ở lỳ trong cơ thể, chẳng hề trở ra.

Sức chịu đựng của hắn cũng bắt đầu sa sút.

Hắn nhếch nụ cười khổ tự nghĩ đã là một kẻ thông minh, lại tự hào là đệ nhất thông minh trong thiên hạ, vẫn phải chết, chết vì mưu kế của một người. Điều chua chát, mỉa mai cho hắn là người mưu hại hắn lại là một nữ nhân !

Chung quy, hắn vẫn phải chết nơi tay một nữ nhân !

Cái thứ người bắt buộc hắn đề cao cảnh giác cả trong giấc ngủ, chung quy vẫn có cách giết hắn được. Hắn thức ngộ ra nữ nhân không quá giản đơn như hắn tưởng, nữ nhân không quá ngốc như hắn tưởng ! Hắn tự trách, tự mắng, không phải tự trách mắng mình quá ngu, quá khinh thường nữ nhân mà tự trách mắng vì mình quá tốt.

Hắn lẩm nhẩm:

- Xem ra phàm bất cứ ai trên đời này đều không nên đối tốt với đồng loại, nếu đối tốt là bị lợi dụng ngay. Không ai ghi nhận sự đối xử tốt đẹp của mình và người ta có thể dấn chân lên cái tốt của mình khi quyền lợi đóng vai trò chủ động trong tấn kịch đó. Nếu ta nhẫn tâm hạ sát Tiểu Tiên Nữ ? Nếu ta nhẫn tâm giết Mộ Dung Cửu ? Làm gì ta lâm vào cảnh ngộ hiện giờ.

Hắn hận Vạn Xuân Lưu !

Nếu Vạn Xuân Lưu dừng mời cái cao nghĩa của một con người vào khối óc non của hấn ngày nào thì hấn đã hoàn toàn là một con người bại hoại ! Hấn bại hoại thì còn ai hại hấn nữa ? Bởi hấn có chữa bỏ ai sống sót với hấn đâu mà hấn phải bị hại ?

Người bại hoại luôn bị nguyên rủa song điều đó có cần gì, bởi người bại hoại là những kẻ sống dai dẳng nhất trần gian, từ xưa đến nay những diễn tiến của nhân loại cho thấy rõ như vậy, kẻ xấu bao giờ cũng sống dai hơn người tốt, kẻ xấu bao giờ cũng hưởng thụ đầy đủ hơn người tốt.

Huống chi đã chắc gì trên đời này lại có một người tốt ?

Bất quá xấu nhiều, xấu ít và những kẻ xấu ít lại tự cho mình là tốt !

Thì tại sao hấn lại nghe lời Vạn Xuân Lưu giữ mình thành con người tốt ?

Dại ! Dại quá !

Bởi quá dại cho nên hấn phải yếu thọ, tuổi đời chưa được tròn trăng mà đã ra đi ! Ra đi mang theo cái tiếng hảo huyền, chỉ có hấn mới biết là mình mang theo cái tiếng tốt, chứ người đời sẽ bĩu môi nhìn cái xác của hấn buông gọn:

- Ngốc ! Chết là đáng ! Đã ngốc thì còn sống làm chi ?

Lý luận mãi để quên đi cái đói, cái lạnh, nhưng lý luận không mang lại cho hấn cái công hiệu đó, và cuối cùng đói lạnh vẫn thắng. Lạnh quá, hấn run người lên. Đói quá hấn hoa mắt lên.

Hấn lại lẩm nhảm:

- Chết ! Chết là cái chắc ! Chưa chết còn thấy khổ còn sợ chết, sau khi chết rồi còn sợ gì nữa ? Còn khổ chi nữa ? Ít nhất mình cũng tránh được cái khổ bị nữ nhân gây phiền phức.

Bỗng hấn không run người nữa. Chừng như không khí chẳng còn lạnh nữa ! Chẳng những không lạnh mà còn ấm áp, ấm đến nóng.

Hấn hết sức lấy làm lạ. Từ lúc hết thuốc để ăn hấn quen nhắm mắt lại nghĩ vẫn vợ. Bây giờ nghe hết lạnh hấn mở mắt ra.

Hấn phát giác một sự kiện lạ lùng, cái khối giá băng bên dưới chỗ hấn ngồi tan biến mất ! Hấn đưa tay sờ thử, chỗ hấn ngồi là mặt đá, mà đá cũng hết lạnh luôn, đá có phần nóng.

Tiểu Linh Ngư vùng đứng lên tự hỏi:

- Cái gì thế ? Tại sao lại như thế ? Không lẽ tiểu a đầu Mộ Dung Cửu nhất cho ta chết lạnh, không thoả thích bằng thiêu nóng ta ? Không lý như vậy, bởi nàng nổi lửa đốt thì những gian phòng của các chị nàng phải cháy rụi, đồ vật quý báu của các nàng

ấy phải tiêu hủy. Nàng điên dại gì mà phá hoại tài sản chứ ? Chẳng lẽ nàng đem cả tài sản của nàng để đánh đổi một mạng ta ?

Hắn bước đi quanh gian nhà giam, hắn đưa tay sờ lên vách. Nhà thông thường có bốn vách, trừ những nhà tròn, nhà Lục ngũ giác, ngôi nhà này ba phía vách đều nóng, chỉ còn một phía tựa vào núi vẫn mát lạnh như thường.

Chợt Tiểu Linh Ngư thức ngộ nghĩ:

- Đúng rồi, cừu nhân của Mộ Dung đã đến đây, chẳng những muốn giết người mà còn phóng hỏa phá huỷ trọn gia tài của họ Mộ Dung !

Hắn tặc lưỡi trách:

- Kẻ nào đó làm một việc tai hại quá chừng ! Đốt cháy rụi sơn trang này chẳng sao nhưng vô tình lại làm chết một tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ.

Hắn trách rồi hắn mắng, hắn dậm chân đùng đùng.

Những khối băng nhỏ tiêu tan trước, những khối lớn tiêu tan sau, băng biến thành nước. Tiểu Linh Ngư nhảy vào trong đó, thoát đầu nước ít, hắn còn nhảy được, dần dần mực nước lên cao, hắn không phương nhảy nữa, hắn lội tới lội lui, hắn lại cởi hết y phục mà lội.

Quanh hắn bây giờ chẳng còn chỗ nào thấp có thể đứng được, mà đứng trong nước thì làm sao đứng lâu, Hắn phải lội, để y phục mà lội thì vướng quá chừng, hắn phải cởi hết ra mà lội cho bằng thích.

Hắn thấy nước thì cái tính trẻ con bất chợt nổi dậy, có trẻ nít nào thấy nước trong mát mà chẳng thích cởi y phục nhào xuống lặn ngụp một lúc ?

Biết rằng cái chết sắp đến với hắn song khi nó chưa đến thì tội gì hắn lại phải sợ ? Sợ trước làm chi ? Khi nào nó đến rồi muốn sợ hãy sợ cũng không muộn. Vả lại có sợ trước cũng chẳng tránh khỏi chết được thì sợ vô ích.

Thoạt đầu hắn nghe mát dần dần, nước nóng lên, nóng đến độ hắn không còn chịu nổi nữa. Lúc khó chịu hắn chỉ mong ước sao lửa thiêu huỷ gấp ngôi nhà, song lửa nào đốt cháy nổi một ngôi nhà đá ?

Thế là chết ! Chết là cái chắc rồi !

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng đập cánh cửa đồng vang lên boong, boong.

Tiểu Linh Ngư giật mình nghĩ:

- Ai làm gì thế ! Muốn vào đây cùng chết với ta hay sao ?

Hắn cho rằng, lửa không đốt cháy nhà đá, lửa không đốt chảy cánh cửa đồng, song lửa cũng làm cháy phần chì trong ổ khóa, kẻ gian nào đó đập mãi ổ khoá cũng phải bung ra, cửa không hư, khoá không hư thì cửa vẫn mở được như thường. Quả

nhiên không lâu lắm, cửa mở tung ra. Cửa mở, nước có lối thoát tràn ra ngoài âm âm như thác đổ. Nước cuốn Tiểu Linh Ngư theo ra.

Bên ngoài có hai người, họ không tưởng là bên trong cửa nước tuôn ra như suối nghiêng. Họ hết sức kinh hãi, không kịp né tránh, thành ra cũng bị nước cuốn luôn, dĩ nhiên là ướt như chuột lột. Điều mà họ không tưởng hơn nữa là trong dòng nước lại có người.

Nước tràn ra cuốn Tiểu Linh Ngư đi xa, nước rút hết, bỏ lại hấn trên mặt đất bất động. Hấn đói, hấn lạnh, rồi sang qua nóng, lại bị ngộp lâu trong nước dù là kim cương bất hoại, hấn cũng hoại như thường. Đương nhiên hấn cũng không làm được một cử động nhỏ.

Nước tràn ra dập tắt ngọn lửa, nơi thì cháy hết thành than, nơi thì cháy dở ngọn khói bốc từng nơi, từng nơi.

Tiểu Linh Ngư bất động vì quá kiệt sức chứ chưa đến nỗi mê man, nằm tại chỗ, mở mắt nhìn hai người đập cửa, nhận ra một người có thân vóc cao lớn, mặt to, một gương mặt quá nhiều thịt, hai má lại xồm xoàm râu, tuy ướt át thê thảm song chẳng mất vẻ kiêu hùng. Trái lại thân hình ướt như vậy y lại có cái dáng dũng mãnh hơn như con trâu vùi nước, trâu xuống nước thì sắc lông mượt, chính lúc đó trâu mới có vẻ đẹp.

Trông thấy người đó, Tiểu Linh Ngư nghe nhẹ nhõm người. Y cao lớn, tay chân nở nang như vậy, hấn toàn thân ứ thịt, thịt ứ đến độ chen vào khối óc, choáng hết chỗ cái phần thông minh phải bị ép nhỏ, bất quá hấn chỉ dùng một kế nhỏ mọn cũng đủ đưa người đó vào tròng.

Một con người như khối thịt to làm gì mẫn tuệ được chứ ?

Nhìn qua phía người kia Tiểu Linh Ngư bất giác rùng mình. Y vận chiếc áo trắng, hông ẹo qua một bên, lưng lại gù, cổ nhỏ và cao, thành ra chiếc đầu rung rinh như một lỗ hở treo lủng lẳng nơi mép, lại điểm lấm tấm mấy sợi râu dê, lông mày thưa, mắt hí, bỏ y ở nơi núi cao, giữa đàn dê chắc chắn chẳng ai phân biệt nổi y là một con người giữa đàn dê.

Thân vóc của y khô khan, lưng lại gù, đầu chỉ tới ngực đại hán kia, trông qua thì khô hài vô cùng, nhìn kỹ lại là người đáng sợ nhất trong cả hai.

Tiểu Linh Ngư ước đoán bọn này thuộc nhóm Thập Nhị Quái Kiệt và chính là Bạch Dương và Huỳnh Ngưu chứ chẳng còn ai khác nữa.

Hấn thầm nghĩ bọn Thập Nhị Quái Kiệt đúng là một nhóm người cổ quái, chẳng ai có nhân dạng. Cho rằng đó là một nhóm súc sinh cũng chẳng quá đáng chút nào.

Bây giờ cả hai mới phát hiện ra Tiểu Linh Ngư, họ giật mình sửng sốt một lúc lâu, sau cùng Huỳnh Ngưu hừ một tiếng thốt:

- Kẻ nào tin lời người kẻ đó hẳn tổ tông chẳng biết tu nhân tích đức, để lại âm chất cho con cháu hưởng, bởi nghe lời người là cầm như đút đầu vào thòng lọng để mà chịu chết treo, chết nghẹt ! Từ lâu ta phát thệ chẳng bao giờ nghe lời người, thế mà lần này ta phải làm như thường ! Ta tức ta nghe lời người !

Bạch Dương điềm nhiên:

- Kẻ nào nghe lời ta là kẻ đó đến lúc vận đỏ, hưởng diễm phúc vô cùng.

Huỳnh Ngưu bật cười quái dị:

- Diễm phúc, diễm phúc đến nỗi ướt như chuột lột, ướt bằng cái thứ nước thối nhất trần đời !

Y gần giọng nói tiếp:

- Người nói trong gian nhà này có bửu bối, thế bửu bối ở đâu ?

Bạch Dương đưa mắt về phía Tiểu Linh Ngưu:

- Bửu bối chính là tiểu tử đó !

Huỳnh Ngưu xì một tiếng:

- Tiểu tử đó có bao nhiêu thịt ? Nếu Lý đại ca có mặt tại đây chưa chắc gì Lý đại ca ăn hẳn mà đủ no một bữa. Còn người, người là loài ăn cỏ, người có chỗ gì dùng hẳn lại cho rằng hẳn là bửu bối ?

Thoạt đầu Tiểu Linh Ngưu thấy ngán Bạch Dương, chùng nghe cả hai đối đáp với nhau hẳn thở phào, không còn lo sợ như trước nữa.

Hắn cười hì hì gọi:

- Lão Ngưu, lão Dương ! Lại đây, các người lại đây !

Huỳnh Ngưu giật mình:

- Tiểu tử đó nhận ra chúng ta !

Tiểu Linh Ngưu mỉm cười:

- Những lúc rảnh rỗi, Lý Đại Chủ huynh thường nói đến thập nhị Quái Kiệt với ta. Đại Chủ huynh cứ tán mãi trong mười hai người chỉ có Huỳnh Ngưu là dũng mãnh nhất, Bạch Dương là mưu trí nhất, không ngờ trời xui đất khiến hôm nay ta gặp các người !

Huỳnh Ngưu bật cười ha hả:

- Quá khen ! Quá khen !

Bỗng y ngưng cười rồi trừng mắt hỏi:

- Người biết Lý Đại ca của ta ?

Nhắc đến mấy tiếng Lý đại ca lần này y hơi lúng túng một chút.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh một vòng, điềm nhiên tiếp:

- Nhưng lúc nói đến Huỳnh Ngưu với ta Đại Chủ huynh cho biết, Huỳnh Ngưu thuộc hàng hậu bối của lão Lý bây giờ ta nghe người gọi lão Lý là đại ca, thiết tưởng người là thúc bá chi đó của Huỳnh Ngưu kia !

Huỳnh Ngưu thoáng đỏ mặt đáp:

- Ta... ta chính là Huỳnh Ngưu ! Huỳnh Ngưu mà người đề cập đến.

Tiểu Linh Ngư trách:

- Nếu thế khi vắng mặt lão Lý, người nên xưng hô lão là đại thúc mới phải, bởi người thuộc hàng hậu bối mà gọi người trưởng thượng là đại ca, là lão ca thì bất nhã quá đi thôi. Nếu lão Lý nghe được chắc là không có vui rồi vậy.

Huỳnh Ngưu cười hoà:

- Phải đó ! Tiểu huynh đệ nói phải đó. Xin đừng nói lại với... Lý lão nhân gia nhé !

Tiểu Linh Ngư nghiêm sắc mặt:

- Người có thể dùng ba tiếng tiểu huynh đệ đối với ta à ?

Huỳnh Ngưu ấp úng:

- Phải... ta... tại hạ...

Bạch Dương hừ một tiếng:

- Tại hạ ! Tại hạ ! Cái lối xưng tại hạ của người chẳng khác nào bắc cầu cho thiên hạ lướt đi trên đầu. Người mà ra đường chẳng có ta đi kèm theo thì nhất định là bị người ta bắt bán đi như bán trâu. Bất cứ ai cũng có thể bán người được.

Huỳnh Ngưu trừng mắt cự nự:

- Người muốn nói gì ?

Bạch Dương bĩu môi:

- Người tin được là tiểu tử đó có quen thân với Lý lão tiên bối à ? Hấn với cái tuổi đó dù hấn làm con cho Lý lão tiên bối, ta chỉ sợ chưa xứng nữa là tiểu huynh đệ.

Huỳnh Ngưu đưa tay vò đầu:

- Nhưng... nhưng hấn nói có lý quá chừng.

Bạch Dương lại hừ một tiếng:

- Thì cũng tại người nêu danh Lý Lão tiên bối hấn mới biết được mà bịa chuyện chứ. Ta hỏi người nếu hấn là tiểu huynh đệ của Lý lão tiên bối thì sao hấn lại ở tại sơn trang của họ Mộ Dung ?

Huỳnh Ngưu biện hộ cho Tiểu Linh Ngư mà cũng để giữ cái lý của y.

- Biết đâu hẳn chẳng bị Mộ Dung Cửu lừa và nhốt hẳn trong gian nhà này ?

Bạch Dương cười lạnh:

- Gian nhà đôi này được kiến tạo để làm gì người nhìn qua lại chẳng biết à. Con liễu đầu Mộ Dung là một kẻ điên mới đem một ngoại nhân nhốt tại nơi này luyện công và chế thuốc.

Rồi y nhìn thoáng qua Tiểu Linh ngư tiếp luôn:

- Tiểu tử ở tại sơn trang hẳn phải biết Mộ Dung Cửu cất dấu những thứ thuốc quý ở nơi nào, do đó ta mới gọi hẳn là bửu bối, người nghĩ ra chưa ?

Huỳnh Ngưu lại vò đầu, lại nhìn qua Tiểu Linh Ngư gần từng tiếng:

- Tiểu tử có nghe không, ta hết sức biện hộ cho người chỉ là một kẻ chuyên lừa thiên hạ, thì ta còn biết làm sao ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ai dám quả quyết là gian nhà này dành cho việc luyện công chế thuốc của Mộ Dung Cửu ? Mà thôi, dù nàng có ngu ngốc mà nhốt người ta tại đây, điều đó cứ cho là có thể đi, nhưng chẳng lẽ nàng ngu ngốc đến độ một chỗ chôn dấu những báu vật như các người nói đó mà nàng lại chứa nước, chứa đầy nhà, chứa năm này qua năm khác ? chứa nước như vậy thì vật gì mà còn nguyên vẹn ?

Huỳnh Ngưu thích chí quá chùng vồ tay bôm bốp:

- Có lý ! Có lý ! luyện thuốc, tập võ xong là gian nhà phải bỏ trống đợi đến kỳ sau nữa, trong thời gian chờ đợi đó ai cấm nàng dùng ngôi nhà này giam người ? Cũng như ta, bàn tay này gặp gái đẹp thì sờ mó, bóp nựng, song gặp kẻ hung ác thì ta cũng có thể dùng nó mà giết kẻ hung ác chứ !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Luận về tuổi thì người chẳng kém Lý Đại Chủ huynh là bao nhiêu, nhưng người là hậu bối của lão ấy, thì đương nhiên phải kính lão là tiên bối. Còn như ta vốn là anh em của lão ấy thì dù cho ta có bao nhiêu tuổi cũng là em, bởi anh em chỉ luận về huyết thống, tộc bậc chứ nào ai luận tuổi bao giờ ? chẳng lẽ người anh cả sáu mươi tuổi không thể có đứa em vào lứa tuổi đôi mươi à ? Nói như Bạch Dương, hẳn ai có người anh lớn tuổi hơn phải gọi người anh đó là cha ! Vô lý quá chừng !

Huỳnh Ngưu lại đưa tay sờ đầu ra vẻ suy nghĩ rồi nhìn Bạch Dương gật gù thốt:

- Hẳn nói phải đó, Sơn Dương ơi !

Bạch Dương xì một tiếng:

- Trên đời này, nếu có ai già hơn nửa đời người mà lại bị trẻ nít lừa gạt, người đó chính là người, chỉ có mỗi một người thôi ! Còn ta nếu muốn cho ta tin ... trừ ra ...

Tiểu Linh Ngư vẫy tay cười nhẹ gọi:

- Người lại đây ta cho xem vật này, xem rồi muốn nói gì thêm cứ nói.

Thân thể hắn còn ướt đẫm, y phục dán vào mình, y phục mà hắn cởi ra để trùm mình trong nước lúc còn ở bên trong ngôi nhà, hắn không dại gì đến nỗi bỏ nó lại, kẹp nó vào nách và ra đến đây rồi, hắn cố gắng mặc vào mình.

Hắn vẫn nằm bất động trên mặt đất.

Bạch Dương từ từ bước đến gần hắn.

Bỗng Tiểu Linh Ngư vung tay, tung chân đánh bốn quyền, đá ba cước. Quyền cước cơ hồ phát xuất đồng thời gian, lại xuất phát bất ngờ. Trên thế gian này nằm tại đất mà đánh ra cùng một lúc cả tay cả chân chỉ có mỗi một mình Lý Đại Chủ luyện được mà thôi

Tuy nhiên, cái khí thế rất mạnh, song chẳng có thực dụng chút nào.

Bạch Dương hoảng kinh nhảy vút lên cao, y nhảy giống một con thỏ hơn là một con dê.

Đánh song bốn quyền, đá song ba cước Tiểu Linh Ngư ngồi dậy xếp bằng tròn cười hì hì hỏi:

- Người tin chưa ?

Bạch Dương đã đáp xuống rồi vì bận thở, thở mệt mà cũng thở sợ nên chưa kịp nói gì.

Huỳnh Ngưu vội vàng vòng tay cung kính xá ba xá thốt:

- Tiểu thúc ! Vô luận tiểu thúc có bao nhiêu tuổi, dù là một, hai hay ba tuổi tiểu thúc đã là em của Lý Đại thúc thì Huỳnh Ngưu này dù đã bốn năm mươi tuổi đầu vẫn kính trọng như vị tiểu gia thúc.

Tiểu Linh Ngư hướng qua Bạch Dương hỏi:

- Còn người, người nghĩ sao, lão Sơn Dương ?

Bạch Dương chớp mắt từ từ ngẩng đầu lên không đáp ngay câu hỏi, chỉ từ từ hỏi lại:

- Bao lâu nay Lý lão tiên bối ở trong cốc vẫn được bình an chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Làm gì lão ta chết được ? Lão ta sẽ còn sống lâu lắm bởi chỉ có người tốt mới yếu thọ !

Bạch Dương bật cười hắc hắc:

- Người trong Cốc ai ai cũng có cái số sống từ trăm năm trở lên. Lý lão tiền bối ở trong cốc hưởng phúc vô cùng. Đáng lẽ Lý lão tiền bối không nên rời khỏi cốc, biết đâu người đời sẽ chẳng hỏi tội...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải, đáng lẽ lão ta nên ở luôn trong cốc !

Bạch Dương giật mình:

- Hiện tại... hiện...

Tiểu Linh Ngư cười bí mật:

- Hiện tại họ ở những nơi họ đang ở ! Chẳng những một Lý đại ca của ta thôi mà cả đến Âm đại ca, Đồ đại thơ...

Hắn lại cười hì hì rồi tiếp:

- Các người thử nghĩ nếu họ chẳng rời cốc, trở vào đời thì làm gì một mình ta dám xuất hiện đi dọc đi ngang chứ ?

Bạch Dương biến sắc mặt thật sự:

- Nhưng... họ... họ...

Chẳng biết y muốn nói gì, Tiểu Linh Ngư cứ nổ luôn:

- Ở trong cốc họ phiền muộn quá đi, chẳng biết làm gì để giải khuây, mỗi người luyện một môn công phu kỳ lạ để giết thì giờ. Môn võ công của họ hẳn là độc đáo, trên giang hồ chẳng một nhân vật nào trông thấy chứ đừng nói là có thể hoá giải. Có thể bảo là họ đã trở thành những tay vô địch trong thiên hạ. Như vậy họ còn sợ gì ai mà chẳng dám tái xuất giang hồ chứ ? Nếu ở vào trường hợp của họ thì người nên xuất ngoại hay ở luôn trong đó mà chết phiền, chết muộn ?

Bạch Dương cúi đầu:

- Phải ! Các hạ... Tiền bối... thực sự có biết họ ở nơi nào...

Y cúi đầu, song đôi mắt chớp chớp luôn, đôi mắt nói lên cái ý bất hảo của y.

Tiểu Linh Ngư làm gì chẳng phát hiện ra ánh mắt đó, và đương nhiên hắn cũng biết luôn tâm địa của con dê núi này.

Hắn cười nhẹ đáp:

- Hành tung của họ đến thần cũng chẳng hay, quỷ cũng chẳng biết, ta biết sao nỗi họ ở nơi nào mà nói !

Hắn nheo mắt, hắn cười bí hiểm, cố ý cho hai đối tượng hiểu là hắn biết bọn Thập Đại Ác Nhân hiện ở đâu, đang làm gì, nhưng hắn chẳng tiết lộ đó thôi.

Thế mà Bạch Dương tựa hồ tin ngay lời hấn và chừng như y buông nhẹ tiếng thở phào.

Ngờ đâu Tiểu Linh Ngư lại nổ mạnh hơn một chút:

- Rất có thể họ đang ở sau lưng người, có điều người chẳng hay biết gì cả.

Lập tức Bạch Dương quay đầu nhìn về phía sau. Nhưng vừa lắc nhẹ y đã giữ cứng lại. Y muốn quay lại lắm, xem có đúng như Tiểu Linh Ngư nói chẳng, song y chẳng dám làm việc đó.

Huỳnh Ngưu trái lại cười tươi thốt:

- Nếu là Lý đại thúc đến đây thì thật hay quá. Cái bọn chị em Mộ Dung kia dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng dám tìm chúng ta mà báo thù.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Các người hụt mất chị em họ ?

Huỳnh Ngưu thở dài:

- Chẳng hiểu tại sao chúng lại hay được là bọn ta kéo toàn lực lượng đến đây ! Chúng ta lưu ý đến Mộ Dung sơn trang từ lâu lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Cái số thuốc tích trữ tại nhà họ Mộ Dung trên giang hồ còn ai chẳng thèm rỏ dãi.

Huỳnh Ngưu cười khổ:

- Chúng bắt được tin bọn ta xâm phạm sơn trang nên đã chuẩn đi từ trước.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chị em họ đi hết ?

Huỳnh Ngưu căm giận:

- Chẳng những người đi mà tài sản cũng đi luôn ! Họ mang theo tất cả những gì họ mang đi được. Người biết không ? Ngôi nhà này chúng cũng chẳng buồn phong tỏa, đã thế chúng còn viết một mảnh giấy dán bên ngoài trêu tức bọn ta.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Họ viết những gì chứ ?

Huỳnh Ngưu hừ một tiếng:

- Rất gọn ! Vào là chết ! Ba chữ thôi, chúng khoác lác quá chừng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, khoác lác thật !

Bây giờ hấn đã hiểu tại sao Mộ Dung Cửu bỏ đi.

Tiểu Tiên Nữ và Thiết Tâm Nam muốn đi tìm Tiểu Linh Ngư, cả hai tuy bề ngoài ra vẻ chẳng cần chú trọng vẫn lo lắng đến hấn, tâm địa của họ rất tốt.

Họ đòi đi tìm thì Mộ Dung Cửu cũng phải đi theo họ vì nàng chẳng chịu thú nhận là đã giam hấn trong ngôi nhà đá.

Nghĩ như vậy bất giác hấn buột miệng mắng:

- Thúi, liều đầu thúi hơn phân, lòng dạ lại tàn độc ! Con người xem thì đẹp dễ song lại độc hơn rắn ! Các người đốt sơn trang của họ đúng là các người đã làm một việc thích thú nhất trần đời ! Kẻ nào phóng hỏa đốt nhà các liều đầu này ta phải đãi rượu kẻ đó, đãi long trọng.

Huỳnh Ngưu cười hắc hắc:

- Kẻ phóng hỏa dù là chúng ta hay ai điều đó cầm như đã qua rồi. Bây giờ còn lại chúng ta và người, người đã nói thế thì...

Tiểu Linh Ngư chặn lời:

- Thì chúng ta vẫn làm với nhau mấy chén rượu, mấy mươi chén, mấy trăm chén mới xứng cái khoái cho ! Chúng ta cứ đi, dọc đường chúng ta cứ uống, ta sẽ đưa các người đến gặp Lý Đại Chủ...

Hấn lại reo lên, vừa reo vừa nheo nheo mắt, vừa tiếp nối:

- Dọc đường giả như gặp cái gì hạp nhần, chúng ta ha ha ha... ai cấm chúng ta thỏa thích chứ ?

Huỳnh Ngưu vỗ tay:

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu !

Tiểu Linh Ngư gọi:

- Bạch Dương người nghĩ sao ?

Bạch Dương lấp bắp đáp:

- Tại hạ...

Tiểu Linh Ngư buông lạnh:

- Người không muốn đi cũng chẳng quan hệ gì ! Bất quá, lúc gặp Lý Đại Chủ, ta sẽ nói cho lão biết là người chẳng muốn thấy mặt lão. Như vậy rất tiện !

Bạch Dương kêu lên:

- Ai nói tại hạ không muốn thấy mặt Lý lão tiên bối ? Chính... Chính các hạ... chính tiên bối nói thì có !

Y nắm tay Huỳnh Ngưu giục:

- Đi chứ ? Còn chờ gì nữa mà chẳng đi ?

Họ đi thật.

Họ hiệp đoàn lại mà đi, dọc đường, đói thì ăn, uống, mệt thì nghỉ.

Chợt, Tiểu Linh Ngư phát hiện ra rằng hấn uống rượu cũng rất tài, hấn có cảm tưởng là uống bao nhiêu cũng chẳng sao, không bao giờ hấn biết say

Hấn tin chắc rượu chẳng bao giờ làm cho hấn say nổi !

Lắm lúc hấn tự hỏi, bao nhiêu chén rượu uống qua miệng chui khỏi cổ rồi chảy đi đâu mất hết ?

Hấn nhìn xuống bụng, bụng vẫn lành lẽ như thường, nào có thủng lỗ thủng hang gì mà rượu chảy mất hết ? Chiếc bụng của hấn cũng nhỏ như ngày nào kia mà, nó có phồng, có trướng lên đâu mà cho rằng nó chứa được nhiều rượu ?

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương một mực chiều chuộng hấn, chẳng khác nào hai đứa con tranh nhau tỏ sự hiếu thuận với cha.

Tiểu Linh Ngư chẳng phải lo nghĩ gì cả, chưa đói đã có nơi dừng chân để ăn, chưa mệt đã có nơi để nghỉ rồi nhất nhất ăn uống và nghỉ đều do Huỳnh Ngưu và Bạch Dương an bày tất cả, lại rất chu đáo.

Hấn muốn làm gì, hai người đó chẳng dám trái ý, mà cũng chẳng hỏi lý do, tại sao hấn muốn thế này, tại sao hấn muốn thế khác.

Dĩ nhiên trong cuộc hành trình, họ gặp nhiều nhân vật giang hồ. Những nhân vật đó trông thấy họ từ xa đều tìm đường tránh né, có kẻ quay đầu trở lại, có kẻ bỏ con lộ, băng đồng mà đi, cũng người xuống gập bờ sông tìm dò sang hoặc có người chui ngay vào rừng. Có một số ít người không nhận ra họ, thấy hình dáng cổ quái của họ là phát run sợ ngay. Cho nên họ bình an đi tới chẳng hề gặp một ai dám chạm mặt họ chứ đừng nói là dám sinh sự với họ.

Nhưng qua khỏi Kiếm Môn Quan, Tiểu Linh Ngư phát hiện ra sự tình đã thay đổi nhiều.

Trên đoạn đường này, hấn gặp rất nhiều người, những người đó chùng chực chờ phía trước mặt, gặp bộ ba rồi là âm thầm tạt qua hai bên lề để sau đó lại âm thầm theo dõi ở phía sau. Bộ ba đến đâu, đoàn người đi sau cũng theo đến đó. Lại một điều, những người đó ai cũng như ai, đều có, vẻ cung cung kính kính, họ chẳng nói năng gì mà họ cũng chẳng biểu hiện một thái độ nào chứng tỏ họ sắp sanh sự.

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Huỳnh Ngưu và Bạch Dương thấy cả hai vẫn thản nhiên như thường, thần sắc không hề thay đổi. Họ có cái vẻ của những người vô tư, chẳng nghe gì, chẳng thấy gì, chẳng cần lưu ý đến những gì xảy ra xung quanh.

Tuy lấy làm kỳ Tiểu Linh Ngư vẫn câm lặng chẳng hề hỏi han.

Họ đi lần đến thị trấn, tìm khách sạn thuê phòng trọ xong xuôi, Tiểu Linh Ngư mới thốt:

- Rượu cay gặp thức ăn cay, uống và ăn đến đâu nước mắt rơi ròn ròn, mồ hôi đổ ròn ròn, thế mà càng uống được nhiều lại càng thấy có sức khoẻ !

Huỳnh Ngưu cười lớn:

- Phải đó, Tuy cay mà ngon, càng cay càng bổ !

Bình thường Tiểu Linh Ngư ước gì Huỳnh Ngưu và Bạch Dương chạy đi ngay, lo lắng cho có cái đó. Bây giờ hẳn nhắc đến rượu và thức ăn cay, cả hai tán đồng nhận xét của hắn nhưng không nhúc nhích.

Đợi một lúc lâu Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Đã cho là phải sao không kiếm để ăn với nhau ?

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Kể từ hôm nay trở đi, bọn tại hạ khỏi cần đi đâu kiếm cái ăn cái uống nữa !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Các người không đi chẳng lẽ ta phải đi ?

Bạch Dương vội thốt:

- Làm gì bọn tại hạ dám để cho lão nhân gia phải lo !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa lớn hơn một chút:

- Các người không đi tìm, mà cũng không cho gọi chủ nhân khách sạn vào đây phân phó cho người ta làm, không lý thức ăn tự nhiên rơi từ trên không xuống hay từ dưới đất nhô lên cho mà ăn mà uống ?

Huỳnh Ngưu cười hì hì:

- Lão gia yên trí chờ một chút nữa thôi.

Tiểu Linh Ngư bước quanh gian phòng độ vài lượt.

Bên ngoài có ai đó gõ vào cửa ba tiếng cốc cốc cốc, cửa không có then, người gõ cửa bất quá báo hiệu vậy thôi, rồi cánh cửa mở tung ra. Cửa mở ra rồi chẳng có một bóng người thấp thoáng, song nơi ngạch cửa có mấy mâm đồ ăn, mâm nào cũng đầy ắp, thức ăn nào cũng khoái khẩu Tiểu Linh Ngư, đặc biệt nhất là những món mà hắn vừa ao ước.

Hắn chớp mắt cười nhẹ thốt:

- Thì ra các người là quý vương, luôn luôn có quý sứ hầu hạ, cung hiến mọi thứ cần dùng.

Huỳnh Ngưu cũng cười đáp:

- Không phải quý sứ cung hiến quý vương mà là hiếu tử hiếu tôn phụng dưỡng tổ phụ.

Tiểu Linh Ngư lại chớp mắt:

- A thì ra là thế !

Bạch Dương tiếp hỏi:

- Dọc đường lão nhân gia có thấy nhiều người đi theo chúng ta chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ta cứ tưởng là các người không trông thấy chúng.

Huyền Ngưu cao mặt:

- Bọn đó chính là hiếu tử hiếu tôn của bọn tại hạ.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thì ra chúng là môn đệ của các người.

Huyền Ngưu càng kiêu hãnh hơn:

- Môn đệ cái gì chứ ? Tại hạ hề chẳng biết mặt biết mày một tên nào cả.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Các người không nhận ra chúng, thế sao chúng lẻo đẻo theo mãi ?

Huyền Ngưu bật cười ha hả:

- Khách giang hồ đều biết rõ, bất cứ trên nẻo đường nào có bóng dáng của Thập Nhị Quái Kiệt là ở nẻo đó hẳn có náo nhiệt, đại náo nhiệt ! Cho nên bọn tử tôn dù ngựa ngáy đến đâu cũng phải tạm thời bất động, chẳng dám náo nhiệt, chẳng những thế, lại còn âm thầm theo sau Thập Nhị Quái Kiệt, muốn gì là lập tức có cái đó ngay, có mà chẳng cần chi tiền, bình sinh Thập Nhị Quái Kiệt chưa hề chi tiền lần nào cho bất kỳ ai. Cho nên lão nhân gia chẳng lạ gì về cái việc bọn tử tôn theo sau đó, mà cũng chẳng lạ luôn tại sao có thức ăn, thức uống sẵn sàng như thế này, mừng tượng ma quý âm thầm cống hiến.

Bạch Dương tiếp nói:

- Bọn tại hạ đi đến đâu là có bằng hữu trong hắc đạo đón tiếp hoan nghênh, giả như có động tĩnh gì, bọn tại hạ cũng không cần phải lưu tâm quan sát mà tự nhiên cũng sẽ có kẻ mang tin đến thông báo.

Tiểu Linh Ngư thích thú vô cùng vỗ tay cười lớn:

- Thảo nào mà Thập Nhị Quái kiệt chẳng phát động thì thôi, đã phát động rồi là không thể không trúng đích. Như vậy cần gì phải có thiên thủ, thiên nhãn, thiên nhĩ, bởi đồ tử đồ tôn hàng hà sa số, rải rác khắp cùng.

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Trời sanh ra bọn Thập Nhị Quái Kiệt, có kèm theo cái số hưởng thụ, nếu bọn tại hạ không hưởng thụ thì chẳng hoá ra bất tuân mạng trời sao ?

Bạch Dương cười vang:

- Đúng quá ! Đúng quá !

Tiểu Linh Ngưu lưu ý đến cái điểm cả hai cười thì lớn tiếng mà khi nói thì lại hạ thấp giọng xuống chỉ đủ cho đối tượng nghe thôi. Hắn cố tìm hiểu nguyên nhân, nhưng làm sao hắn tìm được trong phút giây ngắn ngủi đó ?

Họ đi tới. Dọc đường họ hưởng thụ đầy đủ, bất cứ họ muốn gì họ cứ nói lên, nói bâng quơ, nói cho ai đó, ở xa xa nghe lọt là được, là không lâu lắm họ sẽ có những thứ họ muốn. Qua khỏi Kiếm Môn Quan, thay vì đi thẳng về Đông thì Tiểu Linh Ngưu lại chuyển hướng sang Tây, thiên về Nam.

Bộ ba vượt qua Miên Dương, Long Tuyền, My Sơn chừng như họ đi thẳng đến Nga My. Tiểu Linh Ngưu làm như mình thông thạo lộ trình lắm, đến địa phương nào hắn hỏi tên song là biết phải đi về hướng nào. Hắn chẳng hỏi qua Huỳnh Ngưu và Bạch Dương nửa tiếng.

Bên ngoài Kiếm Môn Quan là vùng quan ngoại, bên trong là đất Thục, quang cảnh đôi vùng khác biệt rất xa, vào Thục rồi Tiểu Linh Ngưu nghe niềm cao hứng dâng cao, càng lúc càng cao, nhất là những món ăn của địa phương này có mùi rất hợp khẩu vị của hắn, hắn cảm thấy thích thú vô cùng.

Nếu có dịp là hắn tán ngay, tán phong quang, cảnh trí, tán luôn cách nấu nướng của người đất Thục. Họ đi, đi mãi, cuối cùng đến tận Nga My Sơn. Tìm chỗ trọ xong, thừa dịp Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không lưu ý Tiểu Linh Ngưu len lén ra đi một mình. Hắn đi mãi đến nửa đêm mới trở về.

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không hỏi hắn đã đi đâu mà Tiểu Linh Ngưu cũng không đề cập đến cuộc đi của hắn.

Qua ngày sau hắn không đề cập đến việc tiếp tục hành trình, cứ ở lại nơi nhà trọ. Rồi đến đêm hắn cũng bỏ đi nữa, song phương vẫn chẳng hỏi, chẳng nói gì về cuộc đi đó.

Tiểu Linh Ngưu cứ len lén ra đi như vậy đúng ba lần, dĩ nhiên họ ở lại đây ba hôm rồi. Tiểu Linh Ngưu cũng chẳng nói năng gì với bọn Huỳnh Ngưu và Bạch Dương, mà cả hai không hề hỏi hắn là nên đi tới nữa hay thôi. Họ ở lại thêm một ngày.

Tại sao Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không hề hỏi han gì nơi hấn về chuyến đi viễn hành từ Quan Ngoại vào đất Thục, từ đất thục thẳng đến Nga My Sơn, rồi dừng chân lại ?

Có thể cả hai tuân phục Tiểu Linh Ngưu, cả hai tuân lệnh hấn còn hơn hiểu tử tuân lệnh phụ thân. Xem ra dù Lý Đại Chủ đã thoát xuất giang hồ từ lâu nhưng cái ấn tượng do lão lưu lại trong lòng khách giang hồ vẫn còn đậm nét. Người ta còn sợ lão như ngày nào lão còn xuôi ngược đó đây. Thật ra con rắn độc nghe nói đến nó người ta đã sợ rồi, chẳng cần gì phải trông thấy. Thập Đại Ác Nhân quả có cái danh hiển hách quá chừng. Đến cả Thập Nhị Quái Kiệt mà cũng còn ngán sợ thì hỏi trên đời này còn ai không ngán sợ ?

Ngày thứ tư, vào giờ ngọ, Tiểu Linh Ngưu bắt chấp nắng trưa, dạo phố một vòng, hấn vào tất cả những quán cơm, những khách sạn. Mỗi gian hàng có ít người trong giới giang hồ, phần đông những người đó đều lạng lẽ uống rượu, như uống để khuây sầu. Chẳng những họ không cười tọ cười nhỏ, mà họ cũng chẳng nói năng gì, chừng như tất cả đều câm vậy.

Tiểu Linh Ngưu nào biết được họ tên của những người đó, cũng như chẳng hiểu họ thuộc về hắc đạo hay bạch đạo, họ là những anh hùng thành danh hay phàm phu tục tử vẽ vờ hai ba thế võ rồi tạm chen vào giới giang hồ tập tễnh đi đó đi đây ?

Hấn không biết gì về họ cả, hấn chẳng cần biết nên chẳng cần hỏi.

Trong các ngôi tửu quán có khách viễn phương, trầm lặng như thế, trên những con đường xuyên thị trấn, thỉnh thoảng có bóng người, mà hầu hết những người đó đều vận y phục đạo sĩ, hông đeo kiếm, lưng giắt kiếm, kiếm của họ vừa dài vừa nhỏ, bất cứ đạo sĩ nào cũng có vẻ như cao ngạo phi thường, họ làm như dưới gầm trời này chỉ có mỗi một bọn họ là những kẻ có hồn, còn bao nhiêu nhân sinh, đều là phường túi cơm giá áo, chẳng đáng có mặt giữa trần đời...

Họ cao ngạo đấy, họ chẳng xem dưới mắt có người đấy, song chốc chốc họ lại nhìn người, quan sát người ngồi trong hàng quán, người trên đường, người quanh họ.

Lạ lùng thật ! Họ khinh thường tất cả mọi người, song họ lại lưu tâm đến tất cả mọi người. Lưu tâm là có ngán, có đề phòng, đã khinh người sao còn ngán người, còn đề phòng người ?

Điều làm sáng tỏ sự mâu thuẫn ở nơi họ là giữa trưa nắng gắt, họ lại bách bộ dạo phố với cái vẻ trầm trọng ưu tư.

Tiểu Linh Ngưu không cần suy nghĩ lâu, cũng đoán ra những đạo nhân đó là đệ tử phái Nga My. Từ lúc còn trong Ác Nhân Cốc, hấn từng nghe bọn Đồ Kiều Kiều tán tụng kiếm pháp Nga My, là một kiếm pháp vô địch trong thiên hạ. Do đó bọn đệ tử đi đâu

cũng mang kiếm thật hoa mỹ, phần tự vệ thì ít mà phần khoa trương tinh thể thì nhiều. Cả hai phần cộng lại, tạo thành cho họ cái vẻ khinh ngạo vô tưởng. Đi xa, họ còn dám cao ngạo với đời, hướng chi ở đây thuộc phạm vi ảnh hưởng của Nga My phái ?

Dĩ nhiên anh hùng hào kiệt từ bốn phương, có việc đi ngang qua đây, đều nhường họ, chẳng một ai dám sanh sự với họ ngay tại vùng ảnh hưởng của họ.

Tiểu Linh Ngư quan sát kỹ thị trấn một vòng, vào hiệu mua một ít đèn nhang, sau đó hẳn còn mua thêm một số lượng thịt trâu, gân trâu, đoạn mang những vật đã mua về khách sạn.

Tại khách sạn, rượu và thức ăn đã được dọn sẵn sàng, Huỳnh Ngưu và Bạch Dương chờ hẳn trở về, cả hai chờ khá lâu nên thức ăn đã nguội lạnh. Cả hai đối chú, song có ai dám ăn trước, khi người em Lý Đại Chủy chưa về ?

Tiểu Linh Ngư nhìn họ, cười hì hì thốt:

- Bốn hôm nay, các người có vẻ như những xử nữ, khuê môn bất xuất. Các người biết không, tại thị trấn vui đáo để, các người có muốn xem nhiệt náo hầy ra đó mà xem.

Huỳnh Ngưu cười khổ:

- Xem náo nhiệt thì ai lại chẳng muốn, song nghĩ đến cái thân phận của bọn này ngay tại vùng ảnh hưởng của Nga My Phái mà lộ diện thì tốt hơn cả nên ở nhà mà uống rượu. Thà làm kẻ ngốc chẳng biết trời biết đất mà sống lâu còn hơn ham vui mà chết gấp, thành ra còn ngốc hơn.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Cái bọn đạo sĩ trong Nga My Phái lợi hại đến thế à ?

Huỳnh Ngưu thở dài nâng chén rượu lên thốt:

- Đừng nói đến chuyện đó nữa, lão nhân gia uống đi, kéo rượu nguội lạnh, mát ngon.

Tiểu Linh Ngư mở chiếc bao đựng thịt trâu, gân trâu ra cười nhẹ bảo:

- Các người ăn với ta ! Từ lâu ta nghe nói các cửa hàng thịt trâu tại đây có bí quyết muối thịt và nướng thịt có mùi thơm, ăn rất ngon. Mình đã đến địa phương này rồi nếu không thưởng thức cho biết mùi vị một thức ăn địa phương thì thật là uổng phí cuộc viễn du của mình lắm đó.

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Đã có bọn hiếu tử hiếu tôn cung cấp cho những thứ cần dùng, hà tất lão nhân gia phải bận tâm.

Tiểu Linh ngư mỉm cười:

- Thì thỉnh thoảng mình thay đổi món vậy mà, cho lạ miệng một chút có sao.

Bạch Dương thốt:

- Người lớn cho, kẻ nhỏ không được khước từ !

Y ăn hết một miếng thịt lớn rồi, Huỳnh Ngưu đã ăn được đúng năm miếng.

Tiểu Linh Ngư đã uống mấy chén rượu, rượu chưa làm hấn say nhưng cái hứng đã lên cao. Cái hứng lên cao, thật sự mà lên, hay hấn giả vờ, điều đó chỉ có mỗi mình hấn biết, hấn cười hì hì, cười mấy tiếng mới thốt:

- Xem ra, kiếm pháp của phái Nga My quả thật danh bất hư truyền, cho nên giang hồ bằng hữu đến đây ai ai cũng im hơi bật tiếng, chẳng dám hống hách, nghênh ngang ! Sớm muộn gì, ta cũng phải tìm dịp biết qua kiếm pháp đó lợi hại như thế nào !

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Lão gia xuất thủ thì bọn đạo sĩ đó sẽ cút đi hết, bỏ vẳng tất cả những con đường trong thị trấn, biến thị trấn thành bãi cỏ hoang !

Bạch Dương nhìn gói đèn nhang, hỏi:

- Lão nhân gia định lên núi ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Bồn ý của ta là định cùng các người lên đó cho các người mở rộng kiến văn hơn một chút, song các người chẳng dám xuất đầu lộ diện thì ta đành phải đi một mình vậy !

Huỳnh Ngưu chớp mắt:

- Lão gia nhân định chừng nào mới đi ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Sáng sớm ngày mai !

Huỳnh Ngưu lại thở dài:

- Thế là cái kế hoạch của lão nhân gia đã cải biến rồi ! Tiếc quá !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao người nói

Huỳnh Ngưu nhìn hấn, điểm một nụ cười. Nụ cười có vẻ kỳ quái vô cùng.

Bạch Dương cười hắc hắc:

- Người là một tên tiểu tốt, người chưa tự biết mình là một tiểu tốt sao

Bỗng nhiên, từ hạng lão nhân gia, Tiểu Linh Ngư bị Bạch Dương lôi xuống thấp, rất thấp, trở thành tiểu tốt, hấn vừa kinh hãi, vừa nổi giận, vỗ bàn kêu bốp một tiếng, vù vù đứng lên, hét:

- Lão Sơn Dương ! Người dám ...

Hấn chưa buông hết câu đôi chân nhũn lại, hấn ngã xuống liền.

Bạch Dương cười khanh khách:

- Tiểu tốt ! Tiểu tốt ! Bây giờ thì chắc người đã hiểu rồi chứ !

Tiểu Linh Ngư nằm dưới đất, cố hét:

- Rượu ! Trong rượu có độc !

Huỳnh Ngưu cười hì hì:

- Ha, chúng ta cứ sợ là chẳng lừa được người, cho nên bắt buộc phải uống rượu chung một bình với người cho người tin, bất quá chúng ta đã uống thuốc giải độc trước.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Mà tại sao hai người làm như thế ?

Bạch Dương đáp:

- Người tưởng bọn ta đến sơn trang của họ Mộ Dung là thực sự vì các món thuốc của họ mà đến à ? Một vài thứ thuốc của bọn liễu đầu họ Mộ Dung có xứng đáng gì cho Thập Nhị Quái Kiệt chúng ta phải nhọc nhằn xuất lực chứ.

Huỳnh Ngưu tiếp liền:

- Cho người biết, chúng ta vì người mà đến Sơn Trang đó !

Bạch Dương nói luôn:

- Hiện tại, trong thiên hạ chỉ có người là kẻ duy nhất biết chỗ Yến Nam Thiên chôn dấu báu vật. Xà Lão Thất muốn bắt người nên bố trí tai mắt khắp bốn bề Mộ Dung Sơn Trang, đồng thời thả chim câu tìm tất cả bọn ta, ngờ đâu bọn ta kéo nhau đến nơi thì liễu đầu Mộ Dung đã biến mất dạng.

Huỳnh Ngưu lại tiếp:

- Nhưng còn người, người ở lại ! Bọn ta tìm người khắp nơi chẳng thấy người đâu cả. Do đó bọn ta mới phóng hỏa thiêu trụi sơn trang.

Bạch Dương nói tiếp:

- Tất cả các ngôi nhà đều cháy, ngã xuống, chỉ còn hai gian nhà đá này và người đã biết chúng ta làm gì sau đó ! Ta chẳng hiểu người có làm điều gì đặc tội với liễu đầu khiến cho nàng ta nhốt người vào thủy lao.

Huỳnh Ngưu thay phiên:

- Chẳng có gì làm lạ, bởi Mộ Dung liễu đầu buồn vui bất thường.

Tiểu Linh Ngư thở dài.

Thì ra hấn bị lừa từ đầu đến cuối, trong khi hấn tưởng là hấn đã lừa được họ. Sự tình đã như vậy hấn còn nói gì nữa ? Thôi thì nó xảy ra làm sao hấn cứ chấp nhận làm vậy và cứ theo cái đà đó mà đi tới.

Hấn hỏi:

- Tại sao đến cuối cùng chỉ còn có hai người ?

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Chúng ta biết người là một tiểu quỷ, nguy kế có thừa nên bức bách người phải tiết lộ ngay chỗ chôn báu vật rất có thể người chỉ vu vơ một chỗ nào đó, có thể người sẵn sàng dẫn chúng ta đi đến nơi đó nhưng thật sự thì người dẫn chúng ta đi khắp bốn phương trời, đi vớ đi vẩn, đặt hưởng cầu may, người sẽ nghĩ cách thoát ly hoặc giả hãm hại bọn ta.

Bạch Đường nói theo:

- Cũng may Huỳnh Ngưu ca ca của ta đoán định rất đúng, nếu để người tự do, thông thả thì người sẽ đi đến địa phương có kho tàng của Yến Nam Thiên. Điều cần nhất là chúng ta đừng làm chi cho người sanh nghi ngờ. Do đó có cuộc bố trí từ nhà họ Mộ Dung đến Kiếm Môn Quan, Từ Kiếm môn Quan đến đây.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn Huỳnh Ngưu hỏi:

- Người nghĩ ra điều đó ?

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Người không cho rằng ta nghĩ ra ?

- o O o -